

Xavier Queipo

O amante sufí (Conto imperfecto)

This dance is the joy of existence

RUMI

Advertencia inicial

Un nunca sabe onde comezan as casualidades e onde principia o destino marcado. Para iso, para ter unha certeza, hai que acreditar no destino gravado nos xenes ou na fortuna familiar, que non é o caso do que conta esta historia. Saiban pois, dende o inicio, que o narrador considera as casualidades, o acaso, senón o motor das nosas vidas, o que sería, de certo, moito aventurar, si cando menos o manubrio das agullas, que pode facer mudar de vía o rumbo da nosa evolución persoal. Hai casos abondo para sustentar esta opinión e tamén, enténdase, para soster a contraria. Non será pois o narrador quen pretenda establecer regras ou normas universais. A esencia da vida está na diferenza e, se puidese ir máis alá, na complementariedade, e para iso non hai senón que estudar xenética e daquela todo isto enténdese mellor, con certeza.

Pequena introdución ambiental

Quixo a casualidade que Raúl se encontrase na cidade sueca de Gotheborg, como observador —ocupación incerta— nunha feira do libro. Xa por alí pasara noutras ocasións, con variadas funcións de traballador asalariado, mais levado pola rixidez dos horarios de traballo non tivera tempo abondo para visitar a cidade nin de día nin de noite. Esta vez tampouco andaba moi sobrado de tempo, mais logo de rematar as súas intervencións aquel sábado pola maña tiña toda a tarde libre e non regresaba a Barcelona até o día seguinte, domingo, e iso xa ben entrada a tarde.

Armado dunha pequena cámara de peto e dunha gravadora de sons (sempre necesaria para anotar experiencias e debilidades diversas), e arroupado cunha bufanda de cores e cun gabán impermeábel (precaucións a proba de auga necesarias baixo aquel ceo gris marengo, que ameazaba chuvia),

Raúl saíu do hotel Scandian, tirou do peto un mapa da cidade no que anotara varios enderezos de visitas posíbeis e comezou a camiñar seguindo un percorrido aproximativo (o que adoita ser máis revelador que seguir un traxecto marcado e ríxido seguindo as indicacións do teléfono móbil, aínda que, para isto, hai gustos e non certezas). Para ese empeño o primeiro foi definir as coordenadas (onde o norte, de onde chegaría o vento e o frío, onde o sur, de onde chegaría a chuvia; onde o leste e mais o oeste para medir a hora do día de xeito aproximado e intuitivo), fixalas no mapa e, levado pola orientación aproximativa (un instinto), dirixirse ao sur—surleste con destino ao museo de cámaras fotográficas Hasselbläd. De seguro que non se escribe así, ou se cadra si e a memoria xogou con cartas marcadas, mais eu non estou aquí nin para facer propaganda —non me pagan para iso— nin para procurar en internet —ocupación ociosa, útil ou innecesaria dependendo do momento—, nin tan sequera para procurar a perfección —esa manifestación clínica da manía— nesta narración diferida que é, por definición canónica, imperfecta.

[Daríanse de conta —lectores ilustrados— que mudou o narrador. Foi de xeito propositado, cando o narrador se deu conta de que non había nada que ocultar, que pór en terceira persoa, cando Raúl —nome ficticio, xa entenden— deixou de ser unha coartada e se converteu nunha pantasma, en alguén irreal que non podería ser suxeito dunha historia, cando o narrador se deu de conta, no seu delirio de escrita, que mellor deixar caer a máscara e contar o que quere que os seus lectores pensen que lle aconteceu en Göteborg e deixarse de andrómenas. Daríanse de conta e algúns racharán as vestiduras —rememorando a primeira reacción de Xob cando sobre el baixaron as mil desgrazas— e outros deixarán de ler de contado, coidando en pensar, con maldade non disimulada, que o narrador perdeu o rumbo e xa non sabe por onde saír, que mudou de persoa de xeito non propositado e, therefore, é un chaíña da peor especie negando a maior, pois non existen chaíñas da mellor especie.]

A noite que chega de súpeto

Finais de setembro. O verán no Báltico daba paso, paseniño, a uns días máis curtos e a unha meteoroloxía menos agradábel. A xente ía arroupada con tapabocas e gabáns, con puchos de cores e botas de coiro volto. O sol lucía aínda no seu declíneo, reflectíndose nos canais e nas fachadas de vidro. Os tranvías azuis atravesaban a cidade sen estrondo, marcando territorios, delimitando lindes e competindo cun tráfico fluído, inzado de bicicletas e viandantes. Familias enteiras indo e vindo polas avenidas, grupos de mozos de etnia única, como se a mestura dos alí nados e aqueles que chegaran doutras terras constituíse un tabú social, unha imposibilidade ambiental, unha

norma non escrita de non mestura (non de exclusión aberta, mais si de non mestura), como se a amalgama estivese prohibida agás na propaganda oficial, que, por descontado, falaba de integración e de multiculturalidade, da realidade mudábel do mundo e da harmonía de razas e de crenzas, de costumes e tribos. Se cadra son inxusto con esta sociedade como sempre acontece cando se fai unha avaliación superficial asemade resultado dunha observación puntual, mais a idea foi corroborada onte mesmo na propia feira, cando un grupo racista plantou o seu *stand* de publicacións xenófobas e coexistiron cos outros cidadáns en harmonía perfecta.

Mentres avanzaba camiñando cara ao centro os meus ollos cruzaron uns ollos ultramarinos, profundos, enmarcados por unhas cellas negras perfectamente perfiladas. Son moi sensíbel aos contrastes cromáticos e, daquela, o meu abraio non debeu deixar indiferente a aquel home lanzal, de cabelos revoltos e arroupado cun abrigo gris, que lle viña algo escaso. Devolveu a ollada —magnífica— e seguiu camiñado. Sentín un impulso e virei o rostro para comprobar —en éxtase— que el fixera o mesmo e agora o seu sorriso inundaba o horizonte próximo e eu non tiña ollos que para os seus ollos azul ultramarino.

Digresión necesaria

O parágrafo anterior soa afectado, seino, enténdase, pois mentres o estaba escribindo podía borrarlo —aínda podo— con só facer unha manobra con dúas teclas do ordenador, apoiar nunha e dar un golpe de barra que delimita espazos, mais non quixen nin quero borrarlo, non desexo perder ese momento sublime da lembranza, non quero que pareza que estou esaxerando, ou inventando se cadra, ou tal vez exercendo a autocensura para que non digan, para que non pensen, para que non xulguen, para que non se fagan unha idea monolítica (única e sólida) e xa despois non queiran modificala nunca máis. Tanto me ten se soa relambido ou non, sentino como aquí se conta, como foi escrito, con abraio e excitación crecentes.

A danza do dervixe xiróvago

Logo dun café e un anaco de torta de ruibarbo —algunhas confidencias, varias medias verdades, un rozar de mans e xeonllos por debaixo da táboa— saímos á noite fría camiño do hotel Scandia. El vivía lonxe e tiña que chamar para dicir que pasaría a noite fóra —era fin de semana e daquela nin obrigas

nin escándalo— eu (Raúl, esquézanse xa de Raúl) non tiña outra angueira que regresar ao hotel —máis cedo que tarde, hei confesar— para pasear a lingua ansiosa por todos os pregues do seu corpo. Xa vai sendo tempo que lle poña nome, non se pode falar dun obxecto do desexo sen nome, aínda que o nome sexa unha outra ficción sobre a ficción ou unha outra constatación, da realidade sobre a realidade.

Desviámonos para o parque (vexan que non dou o nome certo do parque, se cadra nunca estiven en Göteborg e simplemente escollín ese lugar por azar, outra vez o azar). Ben, en realidade foi el... (teño que poñerlle un nome, lembren, mais todo chegará. O nome non é necesario até o éxtase e ás veces nin tan sequera nese momento). El afastouse unha chisca e no medio dunha pequena illa verde, do lado do estanque púxose a xirar a velocidade crescente, como eu vira facer aos dervixes xiróvagos nunha noite suffí. Foi unha sorpresa, unha faia de Santo André, se cadra, naquel universo en expansión, unha acción inesperada e, por tanto, sorprendente. Fiquei pampo. Mentres, el daba voltas e máis voltas nun frenesí xiratorio, nunha danza alucinada. Non podo dicir canto durou aquela fantasía (Raúl non podería dicilo tampouco, Raúl non existe), o que sei é que incrementou de xeito exponencial o meu desexo, e, ao mesmo tempo, calmou o meu ardor. Contraditorio, seino, mais xa non quería —xa nunca queredría— outra cousa que xirar ao unísono con el (chamareino Ismael, provisionalmente chamareino Ismael).

Versos e libacións

Cando entramos no cuarto do hotel, prendín o ordenador e procurei ao chou unha emisora de jazz alternativo. Soaba o ruído do mar nunha emisora xaponesa (Radio Hayama, non sei porque o lembro con tanta nitidez, se cadra porque a estea escoitando agora, mentres isto escribo, e daquela outra trampa, outro recurso desvendado, outra revelación do anecdótico para lle dar verosemellanza ao fulcral, sen que se entenda moi ben porque a realidade vivida é máis importante como anécdota que como realidade). Soaba só o ruído do mar co seu aquel cíclico e pausado dos días de calma e beiramar, cando as ondas rachan o silencio cun embate suave sobre o areal.

Chega dun recuncho da memoria —da de Ismael— a citación dun verso de Rumi: *Being a teacher is a form of desire, a lightning flash*. Daquela retomamos a conversa onde a deixamos diante da torta de ruibarbo (lembran? Si, cando as mans se entrelazaban debaixo da táboa e os xeonllos experimentaban unha sensación de corrente alterna, que medraba pola coxas, antes non o dixeran mais era así mesmo como agora o conto). Deixamos os gabáns e os

zapatos no limiar do cuarto. Sentamos no borde do leito. O recendo de rui-barbo mesturábase co ruído das ondas e a corrente ascendía agora outra vez mentres nós aprendíamos un do outro —*being a teacher is a form of desire*— as inquiredanzas dos corpos e como dominalas. Abrimos unha botella minúscula do minibar —xa non lembro se de ron ou de xenebra, memoria fráxil compensada pola ficción, ou se cadra ficción incompleta recreada na desmemoria— e permitímonos un par de groliños cada un, coma se fósemos paxariños libando nunha pucharca. [Isto quedou máis relambido aínda que a media, penso eu, mais como imaxe de dous seres desnortados e tímidos non está tan mal ou, mellor dito podía, ser peor.]

A noite foise facendo vella entre versos, cánticos e libacións. Xa somos tres: a lúa asomou por entre os vidros da fiestra asolagando a estancia co seu reflexo de lume azul. A lúa acariña os nosos corpos mentres agarimamos o seu reflexo na pel do outro. Os corpos, bébedos de desexo van pedindo desprenderse das roupas, deixar atrás as restricións e xa somos cada un mestre do outro, expresando o noso desexo en treboadas de agarimos, en refoleadas de bicos engarzados, en enxurradas de fluídos do máis variado sabor. Podería ser distinto, máis explícito ou máis descritivo, máis secuencial ou, se cadra, menos vulgar, mais foi así até que Ismael preguntou: “Podo bisbar no teu ouvido un soño que tiven?” E eu dixen que si, e aquel soño era que el encontraba un príncipe de ollos castaños e nunha praia afastada se escoitaba a música das ondas e a xerfa do mar —co seu aquel cíclico e cansado, *of course*— e os dous corpos xiraban até que se desvanecían convertidos en po de estrelas.

Ao pouco xa estabamos adurmiñados co son do mar como canción de berce, agarimándonos de xeito inconsciente, bicándonos sen rozar os beizos, premendo e apertando de xeito automático e constante.

Acordar

Acordei coa cantilena dun muezín dixital que chamaba á oración. Era un soño no medio do acordar pausado. Estriqueei unha man e despois a outra a xeito de apalpador experimentado. Estaba só. Ismael tiña liscado sen eu me dar de conta. Tiña entrado e saído da miña vida durante unhas horas (se cadra tamén por un momento da vida de Raúl, se existise). Agora o son distante dunha música de jazz, Blossom Dearie entoando *so embraceable you*, eu palpando o baleiro, abrindo os ollos, sentíndome só mentres o teito xiraba e eu sentíame un dervixe xiróvago suspendido no baleiro, abrindo os ollos, escoitando a Blossom Dearie *so embraceable you* e as treboadas de agarimos, as

enxurradas de fluídos, as refoleadas de bicos engarzados xirando arredor de min, no meu interior, no centro de gravidade que se marcaba agora entre o cardias e o interior do espóndilo e a luz que entraba pola fiestra aberta ao sol desta mañá fría e solleira en Goteborgh, onde definitivamente nunca estiven.

Advertencia final

Chámeno Ismael se así o desexan, como o mariño de *Moby Dick*, como o príncipe árabe, como o home dos ollos azuis que crucei nunha rúa dunha cidade onde nunca estiven. Chámeno soño, alucinación, lembranza inventada, cortocircuíto da memoria. Chámeno como queiran e sintan o abraio de pensar que un nunca sabe onde comezan as casualidades e onde principia o destino marcado. Para iso, para ter unha certeza, hai que acreditar no destino que non é o caso do que conta esta historia imperfecta.